

Arrest

nr. 230 585 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 februari 2018, verklaart er zich op 2 maart 2018 vluchteling.

1.2. Op 8 augustus 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 9 augustus 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn, en het soenitisch geloof te belijden. U bent op 21 maart 1995 geboren in Jar-e Qishlaq Goldaraya, een dorp gelegen in het district Baghlan-e-Jadid (ook gekend als Shahr-e-Jadid) van de provincie Baghlan. Uw vader werkte vroeger voor het leger en kwam hierdoor om het leven wanneer u 14 jaar oud was. U heeft hierdoor verder geen problemen gekend. Na het overlijden van uw vader werd u opgevoed door uw nonkel langs vaderszijde, genaamd S.n.

U behaalde uw middelbaar diploma en ging vanaf 4 of 5 hamal 1393 (Gregoriaanse kalender: 24 of 25 maart 2014) aan de slag als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan. Hier moest u handgeschreven verzoeken overtypen. U kwam niet echt in contact met de burgers en buiten uw familieleden wist ook niemand dat u deze job deed. Ondanks uw voorzichtige houding kwam de taliban toch te weten dat u voor de overheid werkte en ze begonnen u in 2015 te viseren. Wanneer u op een dag na uw werk thuiskwam stond de talib I., zoon van A.Q., namelijk voor uw deur. Hij deelde u mee dat de taliban op de hoogte was van uw werkzaamheden voor de overheid. Hij vroeg u vervolgens om kogels neer te leggen in het kantoor van de procureur-generaal zodat de taliban deze kon gebruiken bij hun komende aanval. De volgende dag ging u opnieuw werken en vertelde u uw baas wat er gebeurd was. Hij stuurde meteen een brief naar het hoofdkwartier van de politie. Wanneer u 's avonds de problemen aan uw nonkel S. vertelde zei die dat u onmiddellijk het dorp moest verlaten en naar het districtscentrum moest reizen. Hier verbleef u bij een vriend tot uw nonkel u kwam bezoeken met de boodschap dat de taliban naar u opzoek was en hij adviseerde u te vluchten. U vertrok dan ook de volgende dag en reisde naar Oostenrijk waar u op 23 mei 2015 aankwam. In Oostenrijk diende u een verzoek om internationale bescherming in, maar dit verzoek werd geweigerd. Volgens u was deze negatieve beoordeling te wijten aan het toenmalige beleid van de Oostenrijkse autoriteiten om alle Afghanen te weigeren.

Op 4 of 5 juli 2017 kreeg u te horen dat uw moeder overleden was aan een longziekte. Van zodra u dit nieuws hoorde meldde u zich aan voor vrijwillige terugkeer. Op 13 juli 2017 nam u het vliegtuig naar Kabul en u kwam er de volgende dag aan. U reisde meteen door naar uw dorp en u bezocht er uw nonkel S.. Hij was verbaasd u te zien aangezien u niemand had ingelicht over uw terugkeer. Uw nonkel gaf meteen aan dat het geen goed idee was om te blijven aangezien er na uw vertrek een tribale jirga werd gehouden met onder andere A.Q. onder de aanwezigen. Hier werd besloten dat uw nonkel verplicht was u aan te geven van zodra u terug in Baghlan aankwam. Uw nonkel adviseerde u dan ook meteen om te vertrekken en u reisde diezelfde dag naar het huis van een vriend van uw nonkel in Pul-e-Khumri. In dit huis verbleef u twee dagen en regelde u uw reis. U werd vervolgens door de smokkelaar naar een onbekend dorp gebracht op anderhalf uur reiden van Pule-Khumri. Hier verbleef u ongeveer 20 of 25 dagen alleen in een huis. Vervolgens werd u ergens in Kabul stad of Kabul provincie, u weet niet precies waar, geherbergd in het Golzar hostel. Hier wachtte u ongeveer een maand in uw hostelkamer af tot u met het vliegtuig van Kabul naar Rusland kon reizen. U deed dit op legale wijze met uw eigen paspoort. Vervolgens reisde u op illegale wijze verder naar België waar u op 2 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit uw geboortedorp werd uw nonkel S. ontvoerd en tot op heden hebben jullie geen nieuws van hem ontvangen. U vermoedt dat hij ontvoerd werd omdat hij u niet bij de taliban heeft aangegeven. I. werd intussen wel al gearresteerd.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u uw originele tazkara en de originele tekening die u maakte om de omgeving van uw kantoor te beschrijven neer evenals de kopieën van de volgende documenten: de vertaling van uw tazkara, documenten over uw werk, een bevestiging van uw problemen door de sectie terrorismebestrijding van Baghlan-e-Jadid, medische documenten van uw moeder, opmerkingen betreffende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt **vooreerst** dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw **identiteit**, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo kon u vooreerst niet ontegensprekelijk uw **identiteit** aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. U verklaart immers te zijn gereisd met uw eigen paspoort, maar u legt hier noch het originele exemplaar noch een kopie ervan voor (CGVS p.5). U gevraagd achter uw originele paspoort, beweerde stereotiep dat die ingehouden werd door uw smokkelaar (CGVS p.5). U reisde echter naar eigen zeggen meer dan een jaar geleden van Afghanistan naar België. Gedurende deze periode heeft u het verlies van dit paspoort nooit aangegeven bij de politie of bij uw ambassade. U kunt dus het beweerde verlies van deze documenten niet staven. Het lijkt er dan ook eerder op dat u deze belangrijke identiteits- en reisdocumenten achterwege houdt daar ze mogelijks andere gegevens bevatten of omdat ze wijzen op een andere reisroute. Wat er ook van zij; deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Daarnaast heeft u het CGVS vanwege tal van tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen niet kunnen overtuigen van **het parcours dat u heeft afgelegd in Afghanistan na uw terugkeer in juli 2017**. Hierbij dient allereerst opgemerkt te worden dat u wat betreft uw terugkeer naar Afghanistan geen enkel document neer legt om uw verklaringen te staven. Hierdoor ziet het CGVS zich geroepen om zich louter op uw verklaringen te baseren, maar deze kunnen allerm minst overtuigen. Zo waren uw verklaringen betreffende uw parcours en verblijfplaatsen allereerst danig vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan gehecht kan worden. U kon namelijk niet vertellen waar u verbleef nadat u het huis van de vriend van uw nonkel in Pul-e-Khumri verliet. U kon enkel zeggen dat u anderhalf uur moest rijden, enkel velden zag en in een huis in een dorp verbleef (CGVS p. 4). Het is echter bijzonder merkwaardig dat u er niet in slaagt om uw verblijfplaats van ruim 20 tot 25 dagen verder te specificeren terwijl u vanuit de auto kon zien waar u heenging en u slechts op anderhalf uur rijden van uw geboortestreek verbleef

(CGVS p.4). Dat u geen info kan geven over deze verblijfplaats staat bovendien in schril contrast met het grote detail waarmee u uw reisweg van Rusland naar België beschrijft (CGVS p.5). Met deze streek was u immers verre van vertrouwd aangezien u bij uw eerste reis naar Europa via Turkije en Griekenland reisde en niet via Rusland (zie verklaringen DVZ, punt 37). Met betrekking tot de reisweg die u aflegde bij uw eerste reis naar Europa kon u immers in groot detail uitleggen hoe u van het ene punt naar het andere werd gebracht en hoe u die specifieke situaties ervaarde (CGVS p.5). Wat betreft uw verblijf in het onbekende dorp op anderhalf uur rijden van Pul-e-Khumri verklaarde u daarentegen heel kort dat u er 20 tot 25 dagen verbleef en niets deed, hetgeen absoluut niet doorleefd overkomt (CGVS p.4). Van iemand die 20 tot 25 dagen geen zekerheden of menselijke contacten heeft kan immers verwacht worden dat die hier enigszins door geraakt wordt, in casu quod non. Dezelfde redenering gaat tevens op voor uw verblijf in het Golzar hostel dat ergens in de provincie Kabul gelegen is (CGVS p.5). Ook over de maand dat u hier verbleef vertelt u enkel dat er soms gasten waren en dat u verder voortdurend binnen bleef (CGVS p.4). Uw enorm vage en niet doorleefde verklaringen betreffende uw reizen in Afghanistan ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook al in ernstige mate. Bovendien is het opvallend dat u verklaart zonder enig probleem te zijn gereisd naar Baghlan-e-Jadid terwijl u zelf verklaarde dat u deze reis ondernam terwijl de weg tussen Kunduz en Baghlan geblokkeerd was en er grote gevechten bezig waren in de Sahr-e-Kuna regio (CGVS p.16).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen in Afghanistan na uw terugkeer in 2017 worden bovendien verder ondermijnd door de **aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde bij de DVZ en uw interview bij het CGVS**. Bij DVZ verklaarde u namelijk dat u na uw terugkeer naar Afghanistan van 13 juni 2017 tot en met 20 december in Kabul stad woonde (zie verklaringen DVZ, punt 10). U gaf voor uw gehoor bij het CGVS via uw advocaat reeds aan dat u niet wist of u deze periode in Kabul stad of Kabul provincie leefde. Verder gaf u geen correcties aan betreffende uw verklaringen die u bij DVZ aflegde met betrekking tot uw verblijfplaatsen na uw terugkeer naar Afghanistan. Tijdens uw interview bij het CGVS gaf u evenwel aan slechts een maand in Kabul te hebben geleefd en verder op andere plaatsen in Afghanistan te hebben verbleven, hetgeen reeds een duidelijke tegenstrijdigheid vormt met uw verklaringen bij de DVZ (CGVS p.4). Meer concreet verklaarde u bij uw interview bij de DVZ dat u twee dagen bij de vriend van uw nonkel in Pul-i-Khumri te hebben verbleven, daarna 20 tot 25 dagen in een onbekend dorp en vervolgens een maand in Kabul (CGVS p.4). Dit brengt de totale duur van uw verblijf echter op een kleine 2 maanden in tegenstelling tot de zes maanden waarover u vertelde bij de DVZ. Deze tegenstrijdige verklaringen wijzen er dan ook nogmaals op dat u essentiële informatie betreffende uw verblijfplaatsen na uw terugkeer naar Afghanistan in 2017 tracht achter te houden van het CGVS.

Bovendien is het **hoe dan ook vreemd dat u beweert u land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde individuele vrees voor vervolging en vervolgens in een opwelling naar Afghanistan terugkeert** en meer bepaald naar uw geboortedorp, waar u zodanig grote problemen zou gekend hebben dat u het land heeft moeten verlaten. U verklaarde deze onbezonnenheid doordat u toen nog niet op de hoogte was van de jirga die gehouden werd (CGVS p.14). U lijkt hier evenwel uit het oog te verliezen dat de taliban u, volgens uw verklaringen, persoonlijk vertelde dat ze u eender waar in Afghanistan zouden doden als u hen niet gehoorzaamde (CGVS p.12-13). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u handelde vanuit een emotionele impuls (CGVS p.14). Deze bewering biedt echter geen voldoende verklaring voor dit bijzonder vreemde gedrag. Deze situatie wordt nog vreemder gezien uw verklaring dat u niemand inlichtte over uw terugkeer en dat u zelfs niet informeerde naar de veiligheidssituatie in Baghlan-e-Jadid (CGVS p.13). In de hypothese dat u Afghanistan de eerste keer ontvluchtte vanwege de persoonlijke bedreiging door de taliban houdt deze bewering al zeker geen steek, maar zelfs in de hypothese dat u geen persoonlijke vrees kende in Baghlan-e-Jadid kan nog steeds verwacht worden dat u zich zou informeren naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, al was het om de beste moment en manier van reizen uit te zoeken. Geconfronteerd met deze vaststelling beweerde u dat u geen tijd had om uw familie te contacteren aangezien u zo impulsief besloot terug te keren naar Afghanistan (CGVS p.14). Er zaten evenwel ruim acht à negen dagen tussen uw beslissing om naar Afghanistan te reizen en uw effectief vertrek (CGVS p.6). Deze periode was ruim voldoende om uw kennissen in Baghlan-e-Jadid te informeren over uw reis. Wanneer u met deze vaststelling geconfronteerd werd verklaarde u dan weer dat de telefoonlijnen niet goed werkten in deze periode (CGVS p.14). Ook deze verklaring kan evenwel niet overtuigen aangezien er meerder manieren zijn om uw familieleden of kennissen te contacteren. Bovendien bracht uw familie u wel op de hoogte van het overlijden van uw moeder waaruit kan worden afgeleid dat contact met uw familie niet geheel onmogelijk is (CGVS p.6). Uw terugkeer naar uw geboortedorp wordt overigens nog merkwaardiger wanneer u verklaart nauwelijks specifieke maatregelen te hebben getroffen om uw terugkeer te verbergen voor andere dorpingen en de taliban. U verklaart immers dat de enige maatregel die u trof het nemen van een taxi was die u voor uw huis afzette (CGVS p.14). Als er plots

een auto het dorp binnenrijdt en iemand uitstapt aan een huis moet dit immers minstens de nieuwsgierigheid van de burens gewekt hebben waardoor dit geen bijzonder subtiele manier van reizen genoemd kan worden. Geconfronteerd met deze vaststelling kwam u niet verder dan de mededeling dat de taliban zo misschien op de hoogte werd gebracht van uw terugkeer (CGVS p.13). U laat het hierbij evenwel na te verklaren waarom u op zo een onvoorzichtige wijze terugkeerde naar de plaats waar u vreesde voor uw leven.

Uit bovenstaande kan duidelijk worden vastgesteld dat u moedwillig informatie tracht achter te houden betreffende uw verblijfplaatsen in Afghanistan na uw terugkeer in 2017 van de Belgische asielinstanties. Uw gebrek aan medewerking ondermijnt dan ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Ten tweede dient wat betreft de problemen die u zou gekend hebben omwille van uw werkzaamheden voor de procureur-generaal van Baghlan allereerst gesteld te worden dat een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. **Zo maakte u niet aannemelijk dat uw leven in gevaar is en dat u door de taliban vervolgd zou worden omdat u werkzaam was voor de procureur van Baghlan.**

Er dient immers allereerst te worden vastgesteld dat er wegens tal van onaannemelijkheden in uw verklaringen **geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging door de taliban**. Zo slaagde u er niet in te verklaren hoe de taliban te weten kwam dat u in werkelijkheid voor de overheid werkte (CGVS p.12). Enkel uw familieleden wisten hier immers van en niemand kon u zien in het kantoor van de procureur-generaal (CGVS p.11-12). Het is bijgevolg niet vanzelfsprekend dat de taliban op de hoogte was van uw professionele activiteiten. Dat u niet eens een vermoeden heeft van hoe de taliban alsnog deze informatie te weten kwam, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het bijzonder vreemd dat de taliban u vroeg om kogels te plaatsen in het kantoor van de procureur-generaal (CGVS p.12). Om deze kogels te kunnen gebruiken moet er immers al een talib het beveiligde districtscentrum betreden met een wapen. In dit geval kan deze talib dan ook wel zijn eigen kogels meebrengen. De opdracht die u kreeg van de taliban houdt dan ook geen steek. Daarnaast stemt uw gedrag niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo is het bijzonder vreemd dat u nadat de taliban u kwam bedreigen en u besloot om hen niet te gehoorzamen, de volgende dag toch gewoon weer terugkeerde naar uw dorp (CGVS p.12). Het is hierbij opvallend dat uw nonkel u moest vertellen over het gevaar van uw handelingen. U moet immers als typist wel meerdere vervolgingsverhalen gelezen hebben en u had zo voldoende kennis om de gevaren van dergelijke handelingen te kunnen inschatten (CGVS p.12). De geloofwaardigheid van uw verklaringen worden daarenboven volledig ondermijnd door uw terugkeer naar uw geboortestreek nadat de vervolging er had plaatsgevonden zonder u op voorhand te informeren naar de veiligheidssituatie daar (CGVS p.15). Zelfs in de hypothese dat u vervolgd werd en terugkeerde, hetgeen op zich al redelijk absurd is, is het bijzonder merkwaardig dat de taliban die op de hoogte was van uw terugkeer u met rust lieten en, slechts, uw nonkel ontvoerden (CGVS p.13). Geconfronteerd met deze merkwaardigheid beweerde u dat de taliban uw nonkel wou houden aan zijn belofte bij de jirga (CGVS p.15). Deze verklaring kan echter niet overtuigen aangezien de taliban u ook had kunnen doden en dan nog uw nonkel kon beschuldigen van gebrek aan medewerking. U heeft het CGVS er zo dus niet van kunnen overtuigen dat u vervolgd werd door de taliban omwille van uw werkzaamheden voor de procureur-generaal.

Daarnaast wenst het CGVS op te merken dat het op zich niet betwijfeld dat u ooit voor de procureur-generaal van Baghlan werkte, maar deze activiteiten lijken niet van die aard om te kunnen stellen dat u **louter op basis van deze werkzaamheden een verhoogd risico loopt op vervolging**. Zo blijken uw professionele activiteiten voor de procureur-generaal van Baghlan weinig zichtbaar en van bijzonder korte duur te zijn. U gaf namelijk zelf aan dat u achter de schermen werkte als typist en hierbij geen contact had met klanten of de bevolking (CGVS p.11-12). Ook in uw dorp wisten enkel uw familieleden welke job u deed en dachten de andere dorpelings dat u slechts in een winkel werkte in het districtscentrum (CGVS p.12). Het is bijgevolg niet vanzelfsprekend dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw werkzaamheden voor de procureur-generaal. Daarnaast gaf u zelf aan dat u slechts een jaar voor de procureur-generaal heeft gewerkt (CGVS p.10). U heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat u vanaf 4 of 5 hamal 1393 (Gregoriaanse kalender: 24 of 25 maart 2014) tot uw vertrek in maart 2015 heeft gewerkt voor de procureur-generaal (CGVS p.10, verklaringen DVZ, punt 37). U slaagde er immers niet in om essentiële informatie betreffende deze periode weer te geven. Zo gaf u tijdens uw interview aan dat gedurende de volledige periode dat u voor de procureur-generaal werkte

Mohammad Ishaq Aloko de procureurgeneraal van Baghlan was (CGVS p.11). U bevestigde deze verklaring na herhaaldelijke vragen (CGVS p.11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat de legislatuur van procureur Ishaq Aloko eindigde in oktober 2014 en dus midden in de periode waarin u voor de procureur-generaal zou gewerkt hebben (CGVS p.10-11). Nadat u de notities van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontving bleek u plots wel te weten dat Mohammad Ishaq Aloki vervangen werd, maar deze toevoeging kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het is immers heel eenvoudig om na een interview het nodige opzoekingswerk te doen en deze verbetering wijst dus geenszins op kennis uit uw persoonlijke ervaring. Bovendien heeft u tot twee maal toe bevestigd dat Mohammad Ishlaq Aloki gedurende de volledige periode dat u voor hem werkte procureur-generaal was en het betreft bijgevolg geen vergissing in uw verklaringen te zijn geweest (CGVS p.11). Bovendien is het opvallend dat u naliet te vertellen dat de directe overste van de procureur-generaal, genaamd rechter Din Mohammad Quraishi, de burgemeester van Pul-i-Khumri, genaamd Safar Mohammad Safar, in februari 2015 afzette (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U wist nochtans wel de rechter Din Mohammad Quraishi te benoemen als de overste van de procureur-generaal en Safar Mohammad Safar als de burgemeester van Pul-i-Khumri (CGVS p.11, 16). U werd bovendien gevraagd of er specifieke grote gebeurtenissen waren in de periode dat u voor de procureur-generaal werkte en u kreeg zo dus voldoende ruimte om dit aanzienlijk incident aan te halen (CGVS p.17). Dat u deze aanzienlijke gebeurtenis niet kon aanhalen wijst er dan ook nogmaals duidelijk op dat u slechts voor een zeer korte periode voor de procureurgeneraal werkte.

U bent er bijgevolg niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat **u louter op basis van uw werkzaamheden voor de procureur-generaal vervolgd zou worden door de taliban**. Gezien uw lage functie, de korte duur van uw tewerkstelling, de beperkte zichtbaarheid van uw functie en de bedrieglijkheid van uw asielrelaas niet kan worden aangenomen dat u louter omwille van uw tewerkstelling als typist voor de procureur-generaal van Baghlan een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan. Dit klemt des te meer daar er ondertussen wél vijf jaar verstreken zijn sinds uw tewerkstelling als typist, wat het des te onwaarschijnlijker maakt dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan thans nog op basis van uw vroegere beroepsactiviteiten geïdentificeerd zou worden.

Wat betreft uw problemen die u kent met u mentale gezondheid, meer bepaald uw slapeloosheid en angsten, dient gesteld te worden dat u hier geen enkel attest van voorlegt (CGVS p.15). Bovendien kunnen deze symptomen niet bewijzen dat zij veroorzaakt werden door de specifieke vervolging zoals die u uiteenzette tijdens uw interview bij het CGVS. Deze problemen blijken ook niet van die aard dat het u niet in staat stelt terug te keren naar Afghanistan.

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat u aangaf nooit problemen te hebben gehad omwille van de werkzaamheden van uw vader bij het Afghaanse leger. Aangezien hij reeds tien jaar geleden overleden is en u hier nooit problemen door kende is het ook niet aannemelijk dat hierdoor in de toekomst plots wel problemen zou kennen (CGVS p.8).

De **documenten** die u voorlegt kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de vertaling ervan, de documenten van uw werk, de medische documenten van uw moeder tonen immers hoogstens uw herkomst uit Baghlan, uw professionele activiteiten en de ziekte van uw moeder aan, hetgeen niet betwijfeld wordt. De opmerkingen die uw advocaat bezorgde aan het CGVS op 11 juni 2019 werden allemaal aanvaardt door het CGVS en niet in twijfel getrokken. De enige opmerking die van de opmerkingen ingediend op 8 juli 2019 die door het CGVS wordt beticht heeft betrekking op Mohammad Ishaq Aloki en deze werd reeds uitgebreid besproken. Het plan dat u tekende tijdens uw interview staat enkel dat u vertrouwd bent met Pul-e-Khumri en Baghlan-e- Jadid, hetgeen ook niet betwijfeld wordt. De bewijswaarde van de bevestiging van uw problemen door de sectie terrorismebestrijding van Baghlan-e-Jadid die u neerlegt is daarenboven bijzonder relatief gezien de wijdverbreide corruptie die aanwezig is in Afghanistan (zie informatie in administratief dossier). Het document bevat overigens slechts een weergave van uw verklaringen die slechts met twee handtekeningen bevestigd wordt (zie vertaling in administratief dossier). Het document bevat echter geen enkel bewijs ter staving van deze verklaringen, waardoor het uw relaas geenszins kan ondersteunen. Hier dient tot slot nog aan worden toegevoegd worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben, indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, in casu quod non.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op

een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een e-mailbericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3), de door zijn advocaat gemaakte notities tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 4), een "printscreen" (stuk 5) en een rapport van juni 2011 (stuk 6).

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met bijkomende informatie betreffende de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd naar aanleiding van zijn werkzaamheden als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan. In de bestreden

beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantoonde gelet op zijn verklaringen in verband met en het verlies van zijn paspoort; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn levenswandel in Afghanistan na zijn terugkeer in juli 2017 gelet op (a) zijn vage en beperkte verklaringen in verband met zijn verblijf in een dorp op anderhalf uur rijden van zijn geboortestreek, (b) de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en (c) de onbezonnen wijze waarop hij naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd; (iii) geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan gelet op (a) zijn gebrekkige kennis over de wijze waarop de taliban van zijn werkzaamheden op de hoogte zouden hebben kunnen komen, (b) het onlogische karakter van zijn bewering dat de taliban hem zouden vragen om kogels in het kantoor van de procureur-generaal gereed te leggen, (c) de bewering dat hij na de bedreigingen vanwege de taliban gewoon terugkeerde naar zijn dorp alwaar zijn nonkel hem op de gevaren diende te wijzen, (d) zijn terugkeer naar zijn regio van herkomst zonder hiervoor afdoende voorzorgsmaatregelen te nemen, en (e) het onlogische karakter van zijn bewering dat de taliban wel zijn oom hebben meegenomen terwijl zij verzoeker na zijn terugkeer met rust lieten; (iv) hij niet *in concreto* aantoonde dat hij louter omwille van zijn werkzaamheden als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan persoonlijke problemen zou hebben gekend, temeer daar zijn verklaringen over de persoon van de procureur-generaal en één van diens ingrijpende beslissing ten tijde van verzoekers tewerkstelling gelet op de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) te wensen overlaten; (v) hij geen attest voorlegt betreffende zijn mentale gezondheidstoestand; (vi) er geen aanwijzingen zijn dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan persoonlijke problemen zou kennen omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantoonde gelet op zijn verklaringen in verband met en het verlies van zijn paspoort:

*"Zo kon u vooreerst niet ontegensprekelijk uw **identiteit** aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. U verklaart immers te zijn gereisd met uw eigen paspoort, maar u legt hier noch het originele exemplaar noch een kopie ervan voor (CGVS p.5). U gevraagd achter uw originele paspoort, beweerde stereotiep dat die ingehouden werd door uw smokkelaar (CGVS p.5). U reisde echter naar eigen zeggen meer dan een jaar geleden van Afghanistan naar België. Gedurende deze periode heeft u het verlies van dit paspoort nooit aangegeven bij de politie of bij uw ambassade. U kunt dus het beweerde verlies van deze documenten niet staven. Het lijkt er dan ook eerder op dat u deze belangrijke identiteits- en reisdocumenten achterwege houdt daar ze mogelijks andere gegevens bevatten of omdat ze wijzen op een andere reisroute. Wat er ook van zij; deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees."*

Waar verzoeker dienaangaande stelt dat hij zich ervan bewust is dat veel asielzoekers verklaren dat zij hun paspoort onderweg kwijtraakten of vernietigden maar hij desalniettemin zijn verklaringen over het afnemen van zijn paspoort door de smokkelaar in Rusland bevestigt, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de motieven met betrekking tot deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Zoals terecht door de commissaris-generaal wordt opgemerkt, ontstaat door het achterhouden van verzoekers paspoort het vermoeden dat verzoeker bepaalde gegevens verborgen houdt die mogelijkerwijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ten aanzien van de asielinstanties op de helling kunnen zetten. Dit klemmt des te meer daar verzoeker het verlies van zijn paspoort niet heeft aangegeven, noch bij de politie, noch bij zijn ambassade. Er kan niet worden ingezien dat de stereotiepe verklaring dat zijn paspoort door de smokkelaar zou zijn afgenomen in Rusland hem zou verhinderen het verlies van zijn paspoort alsnog aan te geven. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker zich niet tot zijn ambassade zou kunnen wenden aangezien zijn vluchtrelaas geen elementen bevat waaruit een vrees voor vervolging ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten blijkt. Het feit dat in de bestreden beslissing verder ook wordt gemotiveerd dat verzoeker zijn

reisweg van Rusland naar België gedetailleerd kon beschrijven, doet aan de voorgaande vaststellingen geen enkele afbreuk. Als dusdanig wordt verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds bij voorbaat ondermijnd daar het vermoeden bestaat dat hij belangrijke gegevens betreffende zijn identiteit en reisweg voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers levenswandel in Afghanistan na zijn terugkeer in juli 2017 gelet op (a) zijn vage en beperkte verklaringen in verband met zijn verblijf in een dorp op anderhalf uur rijden van zijn geboortestreek, (b) de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en (c) de onbezonnen wijze waarop hij naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd:

*“Daarnaast heeft u het CGVS vanwege tal van tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen niet kunnen overtuigen van **het parcours dat u heeft afgelegd in Afghanistan na uw terugkeer in juli 2017**. Hierbij dient allereerst opgemerkt te worden dat u wat betreft uw terugkeer naar Afghanistan geen enkel document neer legt om uw verklaringen te staven. Hierdoor ziet het CGVS zich geroepen om zich louter op uw verklaringen te baseren, maar deze kunnen allerm minst overtuigen. Zo waren uw verklaringen betreffende uw parcours en verblijfplaatsen allereerst danig vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan gehecht kan worden. U kon namelijk niet vertellen waar u verbleef nadat u het huis van de vriend van uw nonkel in Pul-e-Khumri verliet. U kon enkel zeggen dat u anderhalf uur moest rijden, enkel velden zag en in een huis in een dorp verbleef (CGVS p. 4). Het is echter bijzonder merkwaardig dat u er niet in slaagt om uw verblijfplaats van ruim 20 tot 25 dagen verder te specificeren terwijl u vanuit de auto kon zien waar u heenging en u slechts op anderhalf uur rijden van uw geboortestreek verbleef (CGVS p.4). Dat u geen info kan geven over deze verblijfplaats staat bovendien in schril contrast met het grote detail waarmee u uw reisweg van Rusland naar België beschrijft (CGVS p.5). Met deze streek was u immers verre van vertrouwd aangezien u bij uw eerste reis naar Europa via Turkije en Griekenland reisde en niet via Rusland (zie verklaringen DVZ, punt 37). Met betrekking tot de reisweg die u aflegde bij uw eerste reis naar Europa kon u immers in groot detail uitleggen hoe u van het ene punt naar het andere werd gebracht en hoe u die specifieke situaties ervaarde (CGVS p.5). Wat betreft uw verblijf in het onbekende dorp op anderhalf uur rijden van Pul-e-Khumri verklaarde u daarentegen heel kort dat u er 20 tot 25 dagen verbleef en niets deed, hetgeen absoluut niet doorleefd overkomt (CGVS p.4). Van iemand die 20 tot 25 dagen geen zekerheden of menselijke contacten heeft kan immers verwacht worden dat die hier enigszins door geraakt wordt, in casu quod non. Dezelfde redenering gaat tevens op voor uw verblijf in het Golzar hostel dat ergens in de provincie Kabul gelegen is (CGVS p.5). Ook over de maand dat u hier verbleef vertelt u enkel dat er soms gasten waren en dat u verder voortdurend binnen bleef (CGVS p.4). Uw enorm vage en niet doorleefde verklaringen betreffende uw reizen in Afghanistan ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook al in ernstige mate. Bovendien is het opvallend dat u verklaart zonder enig probleem te zijn gereisd naar Baghlan-e-Jadid terwijl u zelf verklaarde dat u deze reis ondernam terwijl de weg tussen Kunduz en Baghlan geblokkeerd was en er grote gevechten bezig waren in de Sahr-e-Kuna regio (CGVS p.16).*

*De geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen in Afghanistan na uw terugkeer in 2017 worden bovendien verder ondermijnd door de **aanzienlijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde bij de DVZ en uw interview bij het CGVS**. Bij DVZ verklaarde u namelijk dat u na uw terugkeer naar Afghanistan van 13 juni 2017 tot en met 20 december in Kabul stad woonde (zie verklaringen DVZ, punt 10). U gaf voor uw gehoor bij het CGVS via uw advocaat reeds aan dat u niet wist of u deze periode in Kabul stad of Kabul provincie leefde. Verder gaf u geen correcties aan betreffende uw verklaringen die u bij DVZ aflegde met betrekking tot uw verblijfplaatsen na uw terugkeer naar Afghanistan. Tijdens uw interview bij het CGVS gaf u evenwel aan slechts een maand in Kabul te hebben geleefd en verder op andere plaatsen in Afghanistan te hebben verbleven, hetgeen reeds een duidelijke tegenstrijdigheid vormt met uw verklaringen bij de DVZ (CGVS p.4). Meer concreet verklaarde u bij uw interview bij de DVZ dat u twee dagen bij de vriend van uw nonkel in Pul-i-Khumri te hebben verbleven, daarna 20 tot 25 dagen in een onbekend dorp en vervolgens een maand in Kabul (CGVS p.4). Dit brengt de totale duur van uw verblijf echter op een kleine 2 maanden in tegenstelling tot de zes maanden waarover u vertelde bij de DVZ. Deze tegenstrijdige verklaringen wijzen er dan ook nogmaals op dat u essentiële informatie betreffende uw verblijfplaatsen na uw terugkeer naar Afghanistan in 2017 tracht achter te houden van het CGVS.*

*Bovendien is het **hoe dan ook vreemd dat u beweert u land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde individuele vrees voor vervolging en vervolgens in een opwelling naar Afghanistan terugkeert** en meer bepaald naar uw geboortedorp, waar u zodanig grote problemen zou gekend hebben dat u het land heeft moeten verlaten. U verklaarde deze onbezonnenheid doordat u toen nog niet op de hoogte was van de jirga die gehouden werd (CGVS p.14). U lijkt hier evenwel uit het oog te*

verliezen dat de taliban u, volgens uw verklaringen, persoonlijk vertelde dat ze u eender waar in Afghanistan zouden doden als u hen niet gehoorzaamde (CGVS p.12-13). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u handelde vanuit een emotionele impuls (CGVS p.14). Deze bewering biedt echter geen voldoende verklaring voor dit bijzonder vreemde gedrag. Deze situatie wordt nog vreemder gezien uw verklaring dat u niemand inlichtte over uw terugkeer en dat u zelfs niet informeerde naar de veiligheidssituatie in Baghlan-e-Jadid (CGVS p.13). In de hypothese dat u Afghanistan de eerste keer ontvluchtte vanwege de persoonlijke bedreiging door de taliban houdt deze bewering al zeker geen steek, maar zelfs in de hypothese dat u geen persoonlijke vrees kende in Baghlan-e Jadid kan nog steeds verwacht worden dat u zich zou informeren naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, al was het om de beste moment en manier van reizen uit te zoeken. Geconfronteerd met deze vaststelling beweerde u dat u geen tijd had om uw familie te contacteren aangezien u zo impulsief besloot terug te keren naar Afghanistan (CGVS p.14). Er zaten evenwel ruim acht à negen dagen tussen uw beslissing om naar Afghanistan te reizen en uw effectief vertrek (CGVS p.6). Deze periode was ruim voldoende om uw kennissen in Baghlan-e-Jadid te informeren over uw reis. Wanneer u met deze vaststelling geconfronteerd werd verklaarde u dan weer dat de telefoonlijnen niet goed werkten in deze periode (CGVS p.14). Ook deze verklaring kan evenwel niet overtuigen aangezien er meerder manieren zijn om uw familieleden of kennissen te contacteren. Bovendien bracht uw familie u wel op de hoogte van het overlijden van uw moeder waaruit kan worden afgeleid dat contact met uw familie niet geheel onmogelijk is (CGVS p.6). Uw terugkeer naar uw geboortedorp wordt overigens nog merkwaardiger wanneer u verklaart nauwelijks specifieke maatregelen te hebben getroffen om uw terugkeer te verbergen voor andere dorpelingen en de taliban. U verklaart immers dat de enige maatregel die u trof het nemen van een taxi was die u voor uw huis afzette (CGVS p.14). Als er plots een auto het dorp binnenrijdt en iemand uitstapt aan een huis moet dit immers minstens de nieuwsgierigheid van de burens gewekt hebben waardoor dit geen bijzonder subtiel manier van reizen genoemd kan worden. Geconfronteerd met deze vaststelling kwam u niet verder dan de mededeling dat de taliban zo misschien op de hoogte werd gebracht van uw terugkeer (CGVS p.13). U laat het hierbij evenwel na te verklaren waarom u op zo een onvoorzichtige wijze terugkeerde naar de plaats waar u vreesde voor uw leven."

Wat betreft zijn verblijf in een dorp op anderhalf uur rijden van zijn geboortestreek benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij aan het vluchten was, dat hij ernaartoe werd gebracht door de smokkelaar, dat hij wist dat hij geen vragen moest stellen aan de smokkelaar en deze diende te vertrouwen, dat hij kon beschrijven hoe het huis eruit zag waar hij verbleef, dat hij er echter niets kon doen en dat hij niet begrijpt wat hij verder kan zeggen "over een periode van complete inactiviteit". Tevens merkt hij op als volgt: "De eiser is nu bewust dat hij een andere informatie vergeet te vermelden: dit dorp was, denkt hij, gelegen in het district Dushi."

De Raad stelt vast dat verzoeker enerzijds gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt betreffende zijn reisweg van Rusland naar België, terwijl hij anderzijds slechts vage en beperkte verklaringen kan afleggen over zijn verblijf gedurende 20 à 25 dagen in een dorp op anderhalf uur rijden van zijn geboortestreek. Nochtans werd hij hier met de auto naartoe gebracht en kan zijn verblijf aldaar niet als van dermate korte duur worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om enige kennis van deze omgeving op te doen, temeer daar hij klaarblijkelijk wel in staat is om kennis op te doen van plaatsen die hij op zijn verdere reisweg tussen Rusland en België aandeed. Dat verzoeker op deze locatie helemaal niets deed, overtuigt niet. Ook als hij niets deed mag worden verwacht dat hij zijn verblijf van enkele weken minimaal kan toelichten. Het louter bevestigen en het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen inzake dit verblijf in onderhavig verzoekschrift, doen op generlei wijze afbreuk aan deze vaststellingen. Dat verzoeker bovendien *post factum* in zijn verzoekschrift stelt dat hij denkt dat dit dorp in het district Dushi was gelegen, terwijl hij reeds zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overmaakte (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 3), toont eens te meer aan dat verzoekers verklaringen niet-doorleefd en bijgevolg ongeloofwaardig dienen te worden bevonden.

Wat betreft zijn verblijf in Golzad Hostel, voert verzoeker aan dat hij er evenmin veel kon doen en dat hij "bijzonder moeilijk [is] om "niks" uit te leggen". Hij voegt toe dat hij mentaal kapot was door het verlies van zijn moeder, door zijn vertrek van de ene dag op de andere en doordat zijn leven in gevaar was. Hij wijst erop dat hij afhankelijk was van de smokkelaar en diende te wachten tot er een veilige manier was gevonden waarop hij het land kon verlaten.

De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekers verklaringen betreffende zijn verblijf in Golzad Hostel doorleefdheid ontberen en dat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen. Zelfs indien verzoeker mentaal zwaar werd belast, mag redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij in het kader van zijn verzoek om

internationale bescherming in staat is om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn verblijf in dit hostel, temeer daar hij klaarblijkelijk wel in staat is om dergelijke verklaringen af te leggen over zijn reisweg tussen Rusland en België. Dat verzoeker afhankelijk zou zijn geweest van de smokkelaar, verhindert evenmin dat verzoeker in de tussentijd doorleefde en gedetailleerde indrukken kon opdoen van zijn verblijf aldaar.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Verzoekende partij stelt ten eerste vast dat de verwerende partij niet bestrijdt dat op moment van de terugkeer in 2017, die weg effectief geblokkeerd was, wat een aanwijzing is dat de eiser effectief daar is teruggekeerd.”*, dient erop gewezen dat dergelijke informatie ook door zelfstudie of door overdracht door derden kan gekend zijn. Hoe dan ook, dat verzoeker op de hoogte was een wegblokkade, doet op zich geen afbreuk aan het vage en beperkte karakter van zijn verklaringen betreffende verschillende van de door hem voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan na zijn terugkeer in 2017.

Wat betreft de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en diens verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds, verwijst verzoeker naar de notities die zijn advocaat maakte tijdens het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 4) en waaruit volgens hem blijkt dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet sprak over een verblijf van één maand in Golzad Hostel maar van een verblijf van een paar maanden aldaar. Er dient opgemerkt dat de notities van de advocaat een éézijdig stuk zijn waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat is opgesteld door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en geen persoonlijk belang heeft. Als zodanig kunnen deze notities niet worden aanvaard als een bewijskrachtig element dat zou kunnen aantonen dat de in de notities van het persoonlijk onderhoud opgenomen verklaringen onjuist werden weergegeven. De bijgebrachte *“printscreen”* (verzoekschrift, stuk 5) doet hieraan geen afbreuk. Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker middels de door hem overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud de kans had om hieromtrent duidelijkheid te verschaffen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), hetgeen hij heeft nagelaten. Dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest op *“woord per woord”* de verklaringen te vergelijken, spoort niet met de vaststelling dat de overgemaakte opmerkingen wel degelijk gedetailleerde, specifieke verklaringen betreffen zodat verzoeker wel degelijk in staat bleek te zijn om de beweerde fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud in zijn opmerkingen te vermelden, *quod non*. Gelet op het gestelde in artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht in te stemmen met de weergave in de notities van het persoonlijk onderhoud, behoudens wat betreft de elementen die hij in zijn opmerkingen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overmaakte.

In zoverre zou worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk *“een paar maanden”* in Golzad Hostel zou hebben verbleven, *quod non*, dient vastgesteld dat er dan nog steeds een verschil van twee à drie maanden bestaat tussen de periode van verblijf zoals door verzoeker omschreven op de Dienst Vreemdelingenzaken en de periode zoals omschreven op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze tegenstrijdigheid blijft dus hoe dan ook overeind en doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn verblijf in Afghanistan na zijn terugkeer in 2017.

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het onbezonnen karakter van verzoekers terugkeer naar Afghanistan in 2017, met name dat verzoeker geen contact opnam met landgenoten ter plaatse om na te gaan of en hoe hij zijn terugkeer zou kunnen organiseren alsook het gebrek aan afdoende en doordachte voorzorgsmaatregelen om zijn eigen veiligheid te verzekeren. Er dient op gewezen dat verzoeker op dat moment reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker meende dat zijn leven in zijn land van herkomst in een dermate groot gevaar verkeerde dat hij internationale bescherming behoeft. Dat verzoeker in deze omstandigheden op onbezonnen wijze terugkeert naar Afghanistan, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dat verzoeker overmand zou zijn door emoties door het overlijden van zijn moeder vormt geen afdoende verschooning voor dit onbezonnen handelen. Temeer daar *in casu* meerdere dagen verliepen tussen het moment waarop verzoeker over de dood van zijn moeder werd ingelicht en zijn terugkeer naar Afghanistan, hetgeen hem wel degelijk de kans gaf om een meer overwogen beslissing te nemen. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, naast telefonisch contact, ook op een

andere wijze contact kon maken met zijn regio van herkomst teneinde zijn voorgehouden terugkeer te plannen.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban naar aanleiding van verzoekers werkzaamheden als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan gelet op (a) zijn gebrekkige kennis over de wijze waarop de taliban van zijn werkzaamheden op de hoogte zouden hebben kunnen komen, (b) het onlogische karakter van zijn bewering dat de taliban hem zouden vragen om kogels in het kantoor van de procureur-generaal gereed te leggen, (c) de bewering dat hij na de bedreigingen vanwege de taliban gewoon terugkeerde naar zijn dorp alwaar zijn nonkel hem op de beweerde gevaren diende te wijzen, (d) zijn terugkeer naar zijn regio van herkomst zonder hiervoor afdoende voorzorgsmaatregelen te nemen, en (e) het onlogische karakter van zijn bewering dat de taliban wel zijn oom hebben meegenomen terwijl zij verzoeker na zijn terugkeer met rust lieten:

*"Er dient immers allereerst te worden vastgesteld dat er wegens tal van onaannemelijkheden in uw verklaringen **geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolging door de taliban**. Zo slaagde u er niet in te verklaren hoe de taliban te weten kwam dat u in werkelijkheid voor de overheid werkte (CGVS p.12). Enkel uw familieleden wisten hier immers van en niemand kon u zien in het kantoor van de procureur-generaal (CGVS p.11-12). Het is bijgevolg niet vanzelfsprekend dat de taliban op de hoogte was van uw professionele activiteiten. Dat u niet eens een vermoeden heeft van hoe de taliban alsnog deze informatie te weten kwam, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder is het bijzonder vreemd dat de taliban u vroeg om kogels te plaatsen in het kantoor van de procureur-generaal (CGVS p.12). Om deze kogels te kunnen gebruiken moet er immers al een talib het beveiligde districtscentrum betreden met een wapen. In dit geval kan deze talib dan ook wel zijn eigen kogels meebrengen. De opdracht die u kreeg van de taliban houdt dan ook geen steek. Daarnaast stemt uw gedrag niet overeen met de door u aangehaalde vrees. Zo is het bijzonder vreemd dat u nadat de taliban u kwam bedreigen en u besloot om hen niet te gehoorzamen, de volgende dag toch gewoon weer terugkeerde naar uw dorp (CGVS p.12). Het is hierbij opvallend dat uw nonkel u moest vertellen over het gevaar van uw handelingen. U moet immers als typist wel meerdere vervolgingsverhalen gelezen hebben en u had zo voldoende kennis om de gevaren van dergelijke handelingen te kunnen inschatten (CGVS p.12). De geloofwaardigheid van uw verklaringen worden daarenboven volledig ondermijnd door uw terugkeer naar uw geboortestreek nadat de vervolging er had plaatsgevonden zonder u op voorhand te informeren naar de veiligheidssituatie daar (CGVS p.15). Zelfs in de hypothese dat u vervolgd werd en terugkeerde, hetgeen op zich al redelijk absurd is, is het bijzonder merkwaardig dat de taliban die op de hoogte was van uw terugkeer u met rust lieten en, slechts, uw nonkel ontvoerden (CGVS p.13). Geconfronteerd met deze merkwaardigheid beweerde u dat de taliban uw nonkel wou houden aan zijn belofte bij de jirga (CGVS p.15). Deze verklaring kan echter niet overtuigen aangezien de taliban u ook had kunnen doden en dan nog uw nonkel kon beschuldigen van gebrek aan medewerking. U heeft het CGVS er zo dus niet van kunnen overtuigen dat u vervolgd werd door de taliban omwille van uw werkzaamheden voor de procureur-generaal."*

Over de wijze waarop de taliban op de hoogte zijn gekomen van verzoekers werkzaamheden als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan, bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij niet weet op welke wijze de taliban op de hoogte kwamen en wijst hij erop dat uit objectieve informatie (verzoekschrift, stuk 6) blijkt dat de taliban over een uitgebreid inlichtingennetwerk beschikken. Indien de taliban over een uitgebreid inlichtingennetwerk beschikken, kan echter eens te meer worden verwacht dat verzoeker in staat is om op enigerlei wijze te achterhalen hoe de taliban op de hoogte kwamen van zijn werkzaamheden voor de procureur-generaal. Dat hij dienaangaande niet verder komt dan voor te houden dat hij hier hoegenaamd niet het minste idee over heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met de taliban. De aangehaalde informatie (verzoekschrift, stuk 6) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon en volstaat op zich dan ook niet teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban wordt verder bevestigd doordat het geenszins aannemelijk is dat de taliban hem zouden vragen om kogels gereed te leggen in het kantoor van de procureur-generaal. Immers kan niet worden ingezien waarom een talibanstrijder niet gewoon zijn eigen kogels zou kunnen meenemen. De ongefundeerde hypothesen die verzoeker daaromtrent opwerpt, doen aan dit onaannemelijk karakter geen enkele afbreuk.

Tevens blijkt de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen uit het onaannemelijk karakter van zijn bewering dat hij na de bedreiging door de taliban gewoon naar zijn dorp terugkeerde, waar zijn oom hem diende duidelijk te maken dat hij in gevaar verkeerde. Dat verzoeker verloren was en *"zonder ander idee om wat te doen"*, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn oom hem diende te wijzen op het gevaar waarin hij verkeerde. Dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift bedient van een verweer dat

onverzoenbaar is met zijn eerdere verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas verder. Hoe dan ook, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, die zijn werkzaamheden voor de procureur-generaal steeds verborgen had trachten te houden, zich wel degelijk bewust is van de gevaarlijke omstandigheden waarin hij zich beweert te hebben bevonden en dat hij dan ook niet louter zonder nadenken terugkeert naar zijn dorp en zich van dit gevaar pas bewust wordt wanneer hij er door zijn oom op wordt gewezen. Bovendien kan verzoeker, die volgens het verzoekschrift ten tijde van deze beweerde vervolgingsfeiten 20 jaar was, niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn geweest een correcte inschatting te maken van de voorgehouden omstandigheden.

Dat verzoeker bovendien, nadat hij zijn land ontvluchtte en in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht, op onbezonnen wijze terugkeert naar zijn regio van herkomst (zie *supra*), doet de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging finaal teniet. Dit klemmt des te meer daar verzoeker bij deze terugkomst werd gerust gelaten door de taliban die weliswaar van zijn terugkeer op de hoogte zouden zijn geweest. Dat zij zijn oom zouden ontvoeren en verzoeker met rust zouden laten, is in de door verzoeker geschetste omstandigheden allerminst aannemelijk.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij louter omwille van zijn werkzaamheden als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan persoonlijke problemen zou hebben gekend. Dit geldt in het bijzonder omdat verzoekers verklaringen over de persoon van de procureur-generaal en één van diens ingrijpende beslissingen ten tijde van verzoekers tewerkstelling gelet op de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) bijzonder gebrekkig is:

"Daarnaast wenst het CGVS op te merken dat het op zich niet betwijfeld dat u ooit voor de procureur-generaal van Baghlan werkte, maar deze activiteiten lijken niet van die aard om te kunnen stellen dat u louter op basis van deze werkzaamheden een verhoogd risico loopt op vervolging. Zo blijken uw professionele activiteiten voor de procureur-generaal van Baghlan weinig zichtbaar en van bijzonder korte duur te zijn. U gaf namelijk zelf aan dat u achter de schermen werkte als typist en hierbij geen contact had met klanten of de bevolking (CGVS p.11-12). Ook in uw dorp wisten enkel uw familieleden welke job u deed en dachten de andere dorpelings dat u slechts in een winkel werkte in het districtscentrum (CGVS p.12). Het is bijgevolg niet vanzelfsprekend dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw werkzaamheden voor de procureur-generaal. Daarnaast gaf u zelf aan dat u slechts een jaar voor de procureur-generaal heeft gewerkt (CGVS p.10). U heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat u vanaf 4 of 5 hamal 1393 (Gregoriaanse kalender: 24 of 25 maart 2014) tot uw vertrek in maart 2015 heeft gewerkt voor de procureur-generaal (CGVS p.10, verklaringen DVZ, punt 37). U slaagde er immers niet in om essentiële informatie betreffende deze periode weer te geven. Zo gaf u tijdens uw interview aan dat gedurende de volledige periode dat u voor de procureur-generaal werkte Mohammad Ishaq Aloko de procureurgeneraal van Baghlan was (CGVS p.11). U bevestigde deze verklaring na herhaaldelijke vragen (CGVS p.11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat de legislatuur van procureur Ishaq Aloko eindigde in oktober 2014 en dus midden in de periode waarin u voor de procureur-generaal zou gewerkt hebben (CGVS p.10-11). Nadat u de notities van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS ontving bleek u plots wel te weten dat Mohammad Ishaq Aloki vervangen werd, maar deze toevoeging kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het is immers heel eenvoudig om na een interview het nodige opzoekingswerk te doen en deze verbetering wijst dus geenszins op kennis uit uw persoonlijke ervaring. Bovendien heeft u tot twee maal toe bevestigd dat Mohammad Ishlaq Aloki gedurende de volledige periode dat u voor hem werkte procureur-generaal was en het betreft bijgevolg geen vergissing in uw verklaringen te zijn geweest (CGVS p.11). Bovendien is het opvallend dat u naliet te vertellen dat de directe overste van de procureur-generaal, genaamd rechter Din Mohammad Quraishi, de burgemeester van Pul-i-Khumri, genaamd Safar Mohammad Safar, in februari 2015 afzette (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U wist nochtans wel de rechter Din Mohammad Quraishi te benoemen als de overste van de procureur-generaal en Safar Mohammad Safar als de burgemeester van Pul-i-Khumri (CGVS p.11, 16). U werd bovendien gevraagd of er specifieke grote gebeurtenissen waren in de periode dat u voor de procureur-generaal werkte en u kreeg zo dus voldoende ruimte om dit aanzienlijk incident aan te halen (CGVS p.17). Dat u deze aanzienlijke gebeurtenis niet kon aanhalen wijst er dan ook nogmaals duidelijk op dat u slechts voor een zeer korte periode voor de procureurgeneraal werkte.

U bent er bijgevolg niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u louter op basis van uw werkzaamheden voor de procureur-generaal vervolgd zou worden door de taliban. Gezien uw lage functie, de korte duur van uw tewerkstelling, de beperkte zichtbaarheid van uw functie en de bedrieglijkheid van uw asielrelaas niet kan worden aangenomen dat u louter omwille van uw tewerkstelling als typist voor de procureur-generaal van Baghlan een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan. Dit klemmt des te meer daar er ondertussen wél vijf jaar

verstreken zijn sinds uw tewerkstelling als typist, wat het des te onwaarschijnlijker maakt dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan thans nog op basis van uw vroegere beroepsactiviteiten geïdentificeerd zou worden."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij in zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wel aangaf dat de procureur-generaal tijdens zijn tewerkstelling werd vervangen. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals bevestigde dat hij steeds voor dezelfde procureur-generaal werkte, zodat het *post factum* in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud vermelden dat de procureur-generaal tijdens zijn tewerkstelling wel degelijk werd vervangen, allerm minst afdoende is teneinde zijn gebrekkige kennis te verschonen. Dit klemt des te meer daar verzoeker evenmin melding maakte van een ingrijpende beslissing van zijn werkgever, met name het afzetten van de burgemeester van Pul-i-Khumri ten tijde van zijn tewerkstelling. In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker enige tijd werkzaam is geweest als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan, blijkt uit de bestreden beslissing dat deze tewerkstelling van kortere duur was dan door verzoeker voorgehouden. Dit klemt des te meer daar deze tewerkstelling slechts een minimale zichtbaarheid kende en reeds meer dan vijf jaar geleden heeft plaatsvonden. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst louter omwille van zijn voormalige, kortstondige tewerkstelling als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan geen persoonlijke problemen zal kennen. De algemene informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. Uit deze informatie blijkt immers niet dat iedere persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid ingeval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen. Aldus dringt een *in concreto*-beoordeling van de individuele omstandigheden van het geval zich op, zoals ook wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 ("*Depending on the individual circumstances of the case*"). Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel aan de hand van algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.7. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen attest voorlegt betreffende zijn mentale gezondheidstoestand, alsmede dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan persoonlijke problemen zou kennen omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger:

"Wat betreft uw problemen die u kent met u mentale gezondheid, meer bepaald uw slapeloosheid en angsten, dient gesteld te worden dat u hier geen enkel attest van voorlegt (CGVS p.15). Bovendien kunnen deze symptomen niet bewijzen dat zij veroorzaakt werden door de specifieke vervolging zoals die u uiteenzette tijdens uw interview bij het CGVS. Deze problemen blijken ook niet van die aard dat het u niet in staat stelt terug te keren naar Afghanistan.

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat u aangaf nooit problemen te hebben gehad omwille van de werkzaamheden van uw vader bij het Afghaanse leger. Aangezien hij reeds tien jaar geleden overleden is en u hier nooit problemen door kende is het ook niet aannemelijk dat hierdoor in de toekomst plots wel problemen zou kennen (CGVS p.8)."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*"De **documenten** die u voorlegt kon bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de vertaling ervan, de documenten van uw werk, de medische documenten van uw moeder tonen immers hoogstens uw herkomst uit Baghlan, uw professionele activiteiten en de ziekte van uw moeder aan, hetgeen niet betwijfeld wordt. De opmerkingen die uw advocaat bezorgde aan het CGVS op 11 juni 2019 werden allemaal aanvaardt door het CGVS en niet in twijfel getrokken. De enige opmerking die van de opmerkingen ingediend op 8 juli 2019 die door het CGVS wordt beticht heeft betrekking op Mohammad Ishaq Alok en deze werd reeds uitgebreid besproken. Het plan dat u tekende tijdens uw interview staat enkel dat u vertrouwd bent met Pul-e-Khumri en Baghlan-e- Jadid, hetgeen ook niet betwijfeld wordt. De bewijswaarde van de bevestiging van uw problemen door de sectie terrorismebestrijding van Baghlan-e-Jadid die u neerlegt is daarenboven bijzonder relatief gezien de wijdverbreide corruptie die aanwezig is in Afghanistan (zie informatie in administratief dossier). Het document bevat overigens slechts een weergave van uw verklaringen die slechts met twee handtekeningen bevestigd wordt (zie vertaling*

in administratief dossier). Het document bevat echter geen enkel bewijs ter staving van deze verklaringen, waardoor het uw relaas geenszins kan ondersteunen. Hier dient tot slot nog aan worden toegevoegd worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben, indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, in casu quod non."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 3-6) kwamen hoger reeds aan bod.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) ligt in dezelfde lijn als deze gebruikt door de commissaris-generaal (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Waar verzoeker wijst op de specifieke situatie in het district Baghlan-e-Jadid dient opgemerkt dat deze veiligheidssituatie ook werd meegenomen in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing aangezien de door verzoeker aangehaalde informatie daaromtrent eveneens afkomstig is uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019 (p. 91). Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt bovendien dat het geweld in de provincie Baghlan voornamelijk doelgericht van aard is en het gevolg is van de gevechten tussen de Afghaanse veiligheidstroepen en de anti-gouvernementele organisaties in het gebied. Desalniettemin besluit EASO in zijn voormelde rapport van juni 2019 dat het willekeurig geweld in de provincie Baghlan een hogere

graad van individuele omstandigheden vereist teneinde in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming (p. 92). Waar verzoeker inzake deze individuele omstandigheden verwijst naar zijn tewerkstelling als typist voor de procureur-generaal van de provincie Baghlan, dient er vooreerst op gewezen dat elementen die reeds het voorwerp uitmaken van een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu* deze tewerkstelling, niet in aanmerking kunnen worden genomen als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van verzoekers leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen. Ten overvloede dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers tewerkstelling slechts van korte duur was en reeds meer dan vijf jaar geleden plaatsvond, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze tewerkstelling ingeval van een terugkeer naar zijn regio van herkomst actueel zijn risico om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in zijn regio zou kunnen verhogen.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER